

Voor Bies van Ede, die vanaf het begin in Adam geloofde

ISBN 978 90 00 37850 0

ISBN 978 90 00 37851 7 (e-book)

NUR 285

© 2021 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

www.henkhardeman.nl

tekst Henk Hardeman

omslagontwerp Saskia Janssen

omslagbeeld Stije Hardeman

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

DEEL 1

Gewist geheugen

Wie ben ik? Waar ben ik? Dat waren de eerste gedachten toen hij zijn ogen opende. Hij lag in een bed in een donkere kamer. Niet helemaal donker, merkte hij al gauw toen zijn ogen aan de duisternis waren gewend. Hij draaide zijn hoofd naar links. Het klopte terwijl hij dat deed, alsof iemand met een hamertje tegen de binnenkant van zijn schedel tikte. Ook trok er iets aan zijn linkerhand.

Naast het bed stond een standaard, zag hij toen, waaraan drie platte apparaatjes hingen. Op de verlichte schermpjes waren verspringende cijfers te zien. Nu hij beter keek, zag hij dat er drie plastic zakken hingen aan de standaard. In elk van de zakken zat een vloeistof. Doorzichtige slangetjes liepen van de zakken naar een infuus dat boven op zijn linkerhand was aangebracht. Dat verklaarde het trekken. De vloeistof zakte stroperig door de slangetjes naar het infuus. Hij vroeg zich af wat erin zat.

In elk geval was zijn tweede vraag beantwoord: hij lag in een ziekenhuis. Er was dus blijkbaar iets gebeurd. Hij had een ongeluk gehad, iemand had hem in elkaar geslagen, of hij was geopereerd. Hij tastte met zijn rechterhand over zijn lichaam. Met links was lastig vanwege het infuus, dat zijn bewegingen beperkte. Nergens was iets vreemds te ontdekken. Geen verband, geen hechtingen, geen spalken. Niets. Toen bevoelde hij zijn gezicht. Mond, neus, ogen, oren. Alles leek in orde.

Ten slotte controleerde hij zijn hoofd. Aha, dat was het! Een groot deel

ervan bleek in het verband te zitten, alleen zijn oren waren vrij. Was hij op zijn hoofd gevallen? Misschien had hij tijdens het fietsen niet goed opgelet en was hij aangereden? Of was hij op straat in elkaar geslagen? Een botsing op de snelweg? Hij schudde zijn hoofd, maar stopte daar meteen mee toen het hamertje-tik weer begon.

Vreemd. Op een of andere manier betwijfelde hij of hij een rijbewijs had. Wat hem op een volgende, niet onbelangrijke vraag bracht: *Hoe oud ben ik eigenlijk?*

Het werd tijd om er iemand bij te halen. Iemand die hem antwoorden kon geven. Er moest ergens een knop zijn waarmee hij een verpleegkundige of een dokter kon oproepen. Hij keek omhoog en zag een apparaatje bungelen aan een soort triangel boven zijn bed. Er zat een knop op die hij indrukte. Hij verwachtte een zoemer of iets dergelijks te horen, maar het bleef stil. Wel ging er een lampje branden boven een deur die hem niet eerder was opgevallen.

Een tijdje gebeurde er niets. Toen klonken er voetstappen die dichterbij kwamen en stopten. Er werd op de deur geklopt, die meteen openzwaaide. Licht van de gang viel de ruimte binnen en hij zag dat het een eenpersoonskamer was.

Een jonge verpleegkundige keek hem vriendelijk aan. 'Kijk eens aan, je bent weer bij kennis! Goedemorgen!' Ze liep naar hem toe, wierp een blik op de schermen van de apparaatjes en drukte op wat toetsen. 'Gelukkig. De meeste waarden zijn terug naar normaal.' Ze boog zich over hem heen en knipte een lampje achter zijn bed aan.

Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen.

'Sorry. Het zal wel een beetje fel zijn, maar ik moet je even goed bekijken. Hoe voel je je?'

Hij schraapte zijn keel. 'Gaat wel.' Zijn stem klonk als een bekraste plaat. *Ik heb duidelijk al een hele tijd niet meer gepraat, dacht hij. Hoelang lig ik hier al?*

'Je bent precies twee weken geleden binnengebracht,' zei de verpleegkundige, alsof ze zijn gedachten kon lezen. 'Het is vandaag tien januari. En het is...' Ze keek op haar horloge. 'Exact acht uur in de ochtend. Je bent

al een paar keer eerder bijgekomen, maar daar weet je waarschijnlijk niets meer van. Je was toen erg in de war.'

'Mijn hoofd bonkt.'

'Je hebt dan ook een flinke klap gehad.'

'Klap? Wat voor klap?' Hij probeerde overeind te komen, maar ze duwde hem zachtjes terug in het kussen.

'Rustig aan. Alles op z'n tijd. Eerst moet je weer een beetje op krachten komen.'

'Maar wat is er gebeurd?'

'Weet je dat niet meer?' Opeens klonk de verpleegkundige bezorgd.

'Ik weet niets meer.'

'Niets?' Ze glimlachte een beetje onzeker. 'Je weet je naam toch nog wel?'

'Dat zeg ik toch net?' zei hij geërgerd. 'Ik weet niets meer. Zelfs niet hoe oud ik ben!'

'Wacht even. Ik ben zo terug.' De verpleegkundige liep snel de kamer uit, de deur achter zich openlatend.

'Ik was niet van plan ergens naartoe te gaan,' mompelde hij voor zich uit.

Hij keek om zich heen. Rechts van hem was een wastafel. Links daarvan hing iets wat op handzeep leek. Rechts ervan waren twee smalle kastdeuren. Hij gokte dat daar zijn kleren waren opgeborgen. Vlak naast zijn bed stond aan de linkerkant een metalen nachtkastje met een uitklapbaar tafelblad. Tegenover hem was een tafeltje dat aan de muur was gemonteerd. Erboven hing een prikbord met wat foto's en ansichten. Maar omdat het zich net buiten de lichtkring van zijn bedlamp bevond, kon hij niet goed zien wie of wat er precies op te zien was. Weer daarboven hing een grote klok.

Rechts naast het tafeltje stond een leunstoel. Op de stoel lag een zwarte sporttas. Net toen hij zich afvroeg wat er in de tas zou zitten, kwam de verpleegkundige terug. Ze werd gevolgd door een grote man in een spierwitte doktersjas. Hij had donkere ogen en ravenzwart haar. De man glimlachte en gaf hem een stevige hand. 'Ik ben dokter Alvader. Fijn dat je weer

bij kennis bent, Adam.’ Hij keek hem een tijdje afwachtend aan en zei toen: ‘Die naam zegt je niks, hierboven?’ Alvader tikte tegen de zijkant van zijn hoofd.

Hij schudde van nee. Adam. Hij kende de naam wel, maar niet als iets wat bij hem hoorde. Het riep niets bijzonders bij hem op. Geen herinneringen, geen beelden, geen enkele herkenning. Alsof hij een boek opensloeg met alleen maar witte pagina’s. ‘Moet ik me zorgen maken? Dit gaat toch wel weer over?’

De arts glimlachte bemoedigend. ‘Het geheugen komt vanzelf weer terug, in de meeste gevallen. Je hebt een behoorlijke dreun gehad, maar voor zover we hebben kunnen vaststellen, is er geen ernstig letsel. Een flinke hersenschudding, maar niets onherstelbaars.’

‘Een behoorlijke dreun?’ herhaalde Adam. Hij wilde dat iemand hem eindelijk eens vertelde wat er nou precies gebeurd was.

Dokter Alvader wisselde haast onmerkbaar een blik met de verpleegkundige, die reageerde met een vluchtig knikje. ‘Dit is niet het moment om je dat te vertellen, Adam. Je bent nog herstellende en in dit stadium riskeer ik liever niets wat dat herstel zou kunnen schaden.’ Hij gaf Adam een vriendelijk knikje. ‘We gaan niets overhaasten. Geduld, je hebt alle tijd van de wereld. Ik zorg ervoor dat alles weer goed komt, Adam. Morgen kom ik weer even langs.’ Toen hij naar de deur liep, wenkte hij de verpleegkundige.

Ze liep met hem mee de gang op en sloot de deur achter zich, waardoor Adam niet kon horen wat ze zeiden.

‘Adam...’ Hij proefde de naam op zijn tong. Was hij een Adam? Blijkbaar wel. Hij besloot voorlopig maar op deze naam te reageren. Misschien wende hij er op den duur aan. Zijn ogen gingen weer naar de sporttas. Als hij nou even uit bed kon glippen, kon hij een blik werpen op de inhoud. *Wie weet zit er iets in wat mijn geheugen weer op gang brengt.* Opnieuw probeerde hij overeind te komen. Maar het infuus hield hem tegen en zijn hoofd begon weer te bonzen. Kreunend zakte hij terug.

Een tijdje later ging de deur weer open. De verpleegkundige zette een bord met een boterham, wat beleg en bestek voor hem neer op het nachtkastje.

‘Hier, een ontbijtje. Je zult wel trek hebben. Wat wil je erbij? Melk of thee?’

Daar hoefde hij niet over na te denken. ‘Thee graag.’ Hij walgde van melk. Blijkbaar herinnerde zijn onderbewuste zich meer dan hijzelf.

Ze liep de deur uit en keerde een paar tellen later alweer terug met een glas thee. ‘Suiker?’

Hij knikte automatisch.

Ze haalde een suikerzakje uit haar jaszak en een lepeltje. Toen klapte ze het tafelblad uit en draaide het naar hem toe. Ze zette alles erop, zodat hij zelf zijn brood kon smeren. ‘Lukt het, denk je? Wacht, ik zet het hoofdeinde even wat rechter.’

Toen hij het brood begon te smeren, wilde ze weer weggaan.

‘Wacht!’ In zijn hoofd verdrongen zich talloze vragen, die hij allemaal tegelijk wilde stellen.

Ze draaide zich om en keek hem afwachtend aan.

‘Ik... Heb ik ouders, broers, zussen?’

‘Je ouders komen gauw, Adam. En je hebt een zus. Haar ga je vast ook gauw zien.’

‘Hoe heten ze?’

‘Het spijt me, maar dat mag ik je niet vertellen van dokter Alvader.’

‘Waarom niet?’ Adam hoorde dat hij verontwaardigd klonk.

‘Hij denkt dat het voor het herstel van je geheugen beter is als je ze eerst ziet. Hij hoopt dat hun namen je dan vanzelf te binnen schieten.’ Ze glimlachte verontschuldigend. ‘Kan ik verder nog iets voor je doen?’

‘Ja, me vertellen hoe oud ik ben.’

‘Je bent zestien.’ Meteen sloeg ze een hand voor haar mond. ‘Oei, dat had ik eigenlijk niet mogen zeggen!’

Hij grijnsde even. *Zestien?* Het drong nauwelijks tot hem door. Ze had net zo goed kunnen zeggen dat hij achttien was, of vijftientig. Hij had geen idee wat je bij zo’n leeftijd moest voelen.

Toen hij klaar was met eten, kwam de verpleegkundige alles afruimen en de tafel werd weer ingeklapt. Daarna liep ze naar de standaard met de zakjes vloeistof. Hier en daar drukte ze wat toetsen in, terwijl ze aandachtig naar de verlichte displays bleef kijken.

Hij zag dat ze een zakje verving door een ander zakje en controleerde of de vloeistof goed doorliep. ‘Zuster?’

‘Hm?’ reageerde ze afwezig.

‘Wat zit er eigenlijk in die zakjes?’

‘O, zoutoplossing, pijnstillers en toen je bewusteloos was ook nog vloeibaar voedsel. Maar dat laatste heb ik nu uitgezet.’

‘En wat bent u nu aan het doen?’

Ze keek over haar schouder en glimlachte. ‘Laat dat nou maar aan mij over, Adam, ik weet precies wat ik doe.’

‘Sorry,’ mompelde hij.

‘Geeft niks.’ Ze keek weer naar de displays, knikte tevreden en boog zich toen even naar hem toe. Hij ving een zweem zoete parfum op. Ze had groene ogen, zag hij nu. ‘Ga jij nou maar lekker uitrusten. Hoe eerder je weer opknapt, hoe eerder je familie je mag bezoeken. Oké?’

‘Oké.’

Ze legde kort een hand op zijn arm. ‘We doen ons best voor je, Adam. Het enige wat jij moet doen, is je ontspannen. Als je zin hebt, kun je kijken of er iets op televisie is.’ Ze wees naar een zwart toestel dat schuin boven zijn bed aan het plafond hing en hem nog niet eerder was opgevallen. Toen liep ze de kamer uit en deed de deur zachtjes achter zich dicht.

Adam wachtte tot haar voetstappen weggestorven waren, toen probeerde hij opnieuw overeind te komen. Het lukte hem zich iets omhoog te schuiven tegen het kussen, maar daarna was hij uitgeput. Zijn armen en benen leken met de minuut zwaarder te worden. Bovendien zat hij vast aan de standaard. De sporttas was vlakbij en toch voelde het alsof hij een ravijn moest oversteken om er te komen. Gefrustreerd gaf hij met zijn rechterhand een klap op het bed.

Dat bracht hem op een idee. In het kastje zaten twee laatjes. Misschien hadden ze daar enkele van zijn bezittingen in gestopt. Een portemonnee of een agenda. Of een mobieltje. Dingen waar hij meer informatie over zichzelf uit zou kunnen halen. Adam rolde op zijn linkerzij en stak zijn rechterhand uit naar het bovenste laatje, aangezien het onderste net buiten zijn bereik lag. Zijn vingers klemden zich om de handgreep en hij be-

gon te trekken. Het verbaasde hem hoeveel moeite het kostte om het laatje open te krijgen. Hij begon al te denken dat iemand het op slot had gedaan, toen er plotseling beweging in kwam en het laatje naar hem toe schoot.

Hij probeerde erin te kijken, maar het lukte hem niet meer om zijn hoofd van het kussen te krijgen. Hij zakte zelfs een eind naar onderen, tot zijn kin op zijn borst hing. Ook zijn oogleden werden nu zwaar. *Ik ben net wakker, dacht hij, ik heb dagenlang in een halve coma gelegen. Hoe kan ik nu alweer moe worden? Ik heb me nauwelijks bewogen!*

Met moeite lukte het hem zijn rechterhand in het laatje te steken. Zijn vingers kropen er tastend doorheen, maar hij voelde niets. Tot hij op een voorwerp stuitte: een afstandsbediening. Die hoorde natuurlijk bij de televisie. Alleen was hij intussen te moe om televisie te kijken. Hij liet zich achterover in het kussen zakken, sloot zijn ogen en viel in een diepe slaap.

Hij beklimt de ene na de andere trap. Er lijkt geen einde aan de treden te komen. Met het licht van zijn zaklamp beschijnt hij het kale, betonnen trappenhuis. De schaduwen lijken te bewegen en telkens denkt hij dat er iemand uit tevoorschijn zal komen. Maar hij blijft alleen. Naar wat – of wie – is hij op weg? Hij wist het, maar het wil hem niet meer te binnen schieten.

Dan houden de treden op. Er is geen trap meer. Hij duwt een deur open en voelt de koude buitenlucht op zijn huid. Hij staat op een galerij. Aan de ene kant zijn ramen en deuren. Ertegenover gaapt een afgrond. Alleen een metalen balustrade bevindt zich tussen hem en de donkere diepte. Dan kijkt hij recht voor zich. Daar, helemaal aan het eind van de galerij, staat iemand. Hij kan niet zien wie het is, zelfs niet of het een man is of een vrouw. Het is een donker silhouet. De persoon wenkt dat hij dichterbij moet komen. Hij loopt ernaartoe en kijkt op naar het gezicht van de ander. Dan klinkt het geluid van brekend metaal, gevolgd door een langgerekte gil. De gestalte is verdwenen.

Hij buigt zich over de balustrade, tuurt in het onpeilbare duister. Opeens schiet een felle pijn door zijn achterhoofd. Het zwarte gat slokt hem op.

‘Nachtmerrie, Adam? Zo te zien wel. Ik heb er zelf ook vaak last van.’
Meteen was hij klaarwakker.